

[Olyan finom, reszkető vagy]

Olyan finom, reszkető vagy.
Messze innen Szirakúzában.
A finommunka az élet értelme.
A csikók minden mozdulata.
Hogy körülötted a domboldalak leküzdhetetlenek.
Hogy a csúcsok könnyen megérintenek.
Alkalmat adnak az elrugaskodáshoz.
A visszaverődés az arcon – szerettem volna én lenni.
Az úszó fellegekbe nézni.
Hogy Fülöp vagy és Jakab.
Hogy a minimum, ahogy rákészülsz az éjszakára, az egy
mosoly.

Hogy a minimum, ahogy rákészülsz az éjszakára
annyi, hogy beszívod a fagyos levegőt.

[Hát, ilyenek a te válaszaid]

Hát, ilyenek a te válaszaid.
Abban, ahogy kicseréled a fogad között a fűszálat.
Ma vihar van, nincs áram.
Levelet írok, feláldozom az estét.
Találj a tájszólásban egy húscafatot, fekete dél, arab észak.

¹ Pavel Petr (1969) cseh költő. Kétkezi munkásként dolgozott, majd a Host című folyóirat szerkesztője lett. Magyarul a Lettre Internationalban jelentek meg versei. (Cs. Z.)